

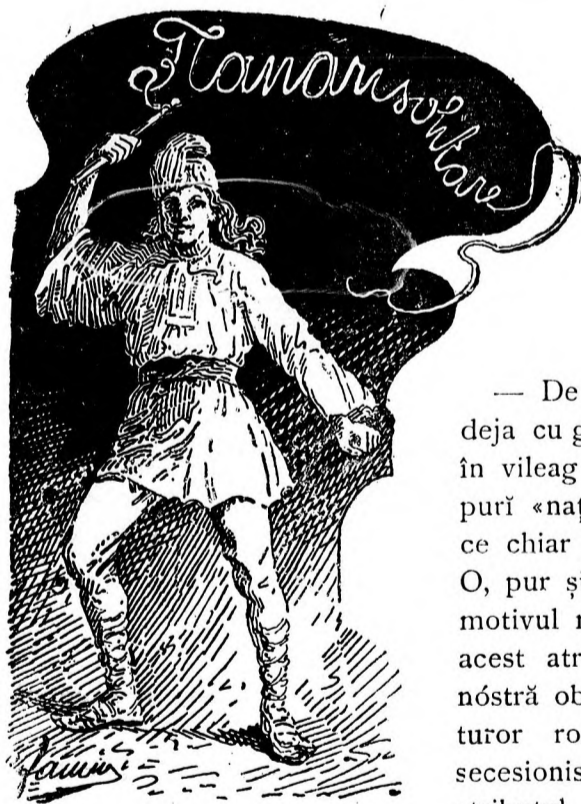
Prim-redactor, proprietar:
IUSTIN ARDELEAN.
Redactor responsabil:
IOAN IOSIF SCEOPUL.

Abonamentele se fac,
plătindu-se înainte în
Oradea-Mare.

Ese la 1 și 15 a fiecărei luni.

PREȚUL:

Pe 1/4 de an	3 coróne	Pentru România și străinătate, un an 20 fr.
Pe 1/3 de an	6 >	
Pe un an	12 >	

— De mult mă port
deja cu gândul, să dau
în vileag o serie de ti-
purî «naționale»... De
ce chiar «naționale»?
O, pur și simplu din
motivul neînsemnat că
acest atribut e averea
noastră obștească a tu-
turor românilor, sau
secesionistic exprimat:
atributul «național», e

acel isvor nesăcat din care fiecare începător pe teren
politic pôte și și puisează cu mâni pline... Acest cu-
vânt «național» ni-l putem închipui ca un fel de «pa-
rapleu național» — vedeți cum nu mă pot nici eu scóte
de sub influința lui — ca un fel de «parapleu național»
sub care căutăm adăpost în contra ploilor dușmănoase
și câte odată în contra rașelor prea mânóse.

E toga noastră de predilecție. În ea ne învăluim,
cu ea ne ascundem fața dureros întristată, când lucru-
rile nu merg așa, cum am dori să meargă — și apoi
așteptăm în liniște să se schimbe.

Dar voi să esplic dreptul de ezistință al asemē-
nării mele cu «parapleu național» și dreptul meu de a
da în vileag seria tipurilor naționale.

Noi vedem ghemuiți sub acest parapleu în egali-
tate frățiască lucrurile și noțiunile cele mai deosebite.
Vedem **activitate**, aspirație, agitație «națională», avem,
bucurie, bibliotecă, biruință «națională», **cântare**, cultură
chestie, — **durere**, datorință, divergență, — **energie**,
enciclopedie, economie «națională», avem **fală**, falangă,
flamură, — **gardă**, grijă, gândire, — **hărnicie**, haină,
horă «națională» — **întristare**, indolență, însuflețire, —
laudă, libertate, luptă, — **mândrie**, mișcare, muzică «na-
țională», — **neatârnare**, nestătornicie, nuntă, — **onóre**,
organizație, opincă, — **poezie**, putere, partidă «națio-
nală» — **rușine**, reformă, risipă, — **sărăcie**, scumpătate,
splendóre, — **tărie**, ticăloșie, trecere «națională» și dacă
mai avem și țară, țintă, țuică, — **unire**, umilință, urare
și **virtute**, vitejie și voință «națională» — rogu-mi-te
de ce să nu avem noi și tipuri «naționale», de ce să
nu aibă închepere sub marele «parapleu național» și ti-
purile mele? Știu că nici cu cât de puțin n'ar fi acolo
mai la loc ca celealalte lucruri «naționale».

Dar la adecă ce-î «național», ce va să dîcă acest
cuvânt așa des maltratat?

Că de mult și de multe ori am încercat să-mi

daŭ seamă de senzul lui — o știe bunul Dumnezeu. L'am definit deja de repețite ori, dar o definiție î-mi părea — și cred că î-ar fi părut și altuia — mai curiosă decât cealaltă. De definiția cea mai curiosă firește până acum n'am putut da, căci «Enciclopedia română» n'a ajuns încă până la litera **N**...

La tot cazul e ceva specific, pur românesc. Știți, e în urma urmelor un fel de «Mädchen für alles». Dacă ceva nu se potrivește cu noțiunile noastre obișnuite, nu cadrează cu viața de toate zilele, face într'un chip sau altul excepție, siliți să caracterizăm acest «ceva», dicem numai decât «național». Dacă stăm până după miezul nopții prin crișme, discutăm acolo «politică», ne certăm cu vorbele, ne hulim reciproc, și facem «rebah» străinilor — căci iarăși e ceva specific românesc să trimbițăm că trebuie să ne strângem șirurile, să ne sprijinim reciproc și apoi să ducem banul nostru la «Șmüle și Leib Mór» — și dacă pre lângă acea mai neglijăm și ocupațiile, studiile și altele și în schimb ne punem să scriem și prin «ușaguri», dicem că facem politică «națională».

Când istoviți de strigăte, bere rea, vin falsificat, abia mai stând pe scaun, clătînându-ne dintr'o parte într' alta, ne ridicăm, și răzimați de mese, nu cumva să cădem, cântăm — adecă *voim* să cântăm, însă numai Dumnezeu știe ce facem — repet dară, cântăm imnul «Deșteaptă-te române» dicem că dăm dovadă despre însuflețire «națională».

Și cei cari sînt factorii acestei însuflețiri «naționale», cei cari fac astfel de politică «națională» se numesc «naționaliști», «ultraiști», «intransigenți» și se bucură de imunități nețarmurite. Aŭ dreptul să nu aboneze nici o fôie românească sau dacă abonează vre una să rămână dator cu prețul ei, aŭ dreptul d'ași împrumuta — în loc d'ași cumpăra — cărți românești dela «ne»-naționaliști și d'a nu le mai reînapoia, aŭ privilegiul d'a întrebuița tot la al patralea cuvânt epitetul «național», le stă în voie să fie cu «doi bani în trei pungă», dar li-e strict oprit să se facă membrii la societăți românești, să sprijiniască tinerimea română, să nu pună bețe în rôte la mișcările altora.

Aceste figuri o să formeze obiectul seriei mele de tipuri «naționale», pe ele o să-le înfățișez în osebitele lor transformări în cari aŭ ajuns în urma metempsihozei «naționale».

Ținutul reu.

Străinul: Uite numai, ce încărcat de flori e pîrsecul ăsta. Anul ăsta o să aveți multe pîrseci.

Țăranul: O, domnule, pîrsecile în ținutul nostru nici când nu ajung să se cocolă.

Străinul: Așa de aspră e clima?

Țăranul: Nu, dar le mănâncă băieții încă — verđi.

A FURISĂNIILE JUPÂNULUI SCHMERZENHERZ.

— Se ai thu un chine așa de fidel, ca la anul nou se móră di jale pi mormuntu tho!

— *Veduva tho* se aboneze chit mai iute la «Vultur»!

— Catafalco tho să fie — grossartig!

— Să plăteasche restanța tho la «Vultur» — *clopotu cel mare*!

— Se ai thu *veselia* ce are «Veselia» loî Mămăligaș-leben din Arad!

— La neputința tho să se îngrijeasche di thine — codul penal!

— Garda tho di onóre se constă din patru gendarmî!

— Se ai thu acții la fabrica de «inozin» din Cluj!

— Se capeta thu multe *acți* — dila tribunal!

Din școlă.

Profesorul: Șă-mi spuî, domnule Popescu, ce pîr aveaî vechii teutonî?

Popescu: Vechii teutonî... aveaî... aveaî — pîr *sur*!

Din casarmă.

Oficerul (cătrec sergent): Ș-apoi vedeți, de tratați cu el mai cinstit, căci *prostul* de el e *doctor în drepturi*.

ÎNCURAJARE.

Ea (către adoratorul ei sfios): Ce cređi, óre numai în romane ezistă — sărutări?

«Frumos».

— O, dragă domnişórá, dacă aşı şti pentru ce te însufleţeşti!

— Eú me însufleţesc pentru tot ce-í frumos.

— *Atunci dară pot spera?*

Plictisitor.

Tinerul şi vialul conte, maí apoí principe Kaunitz, zăcea într'o ǎi tolănit pe sofa şi fuma distrat o ǎigară, când servitorul îi anunţá vizita baronului L. un om peste măsură de plictisitor.

SOCÓTĂ NOUĂ.

Levi: Nu ştii, domnule poliţai, chite chilometrii este di aci puna la Pesta?

Poliţaiul: 200 chilometrii.

Levi: Şi dila Pesta puna aicea?

Poliţaiul: Ce întrebare próstă! Fireşte că tot 200 chilometrii!

Levi: Wie haisst, întrebare próstă? Dila crăciun puna la ano nou este 8 ǎile şi totuşí dila ano noú puna la crăciun este aprópe un an?

Naiv.

Un tată íasá cu băieţelul seú de patru aní la plimbare. Plimbându-se ajung în apropierea parculuí, unde băieţul zăreşte pe o sîrmă telegrafică o bucată de hărtie.

— Ni, ni, tatá dragă — strigă micuţul băténd în pálmí — o depeşa, care s'a împedecat pe sîrmă!

DUPĂ MĂSURĂ.

Țéranul (care a citit o gazetă): Totuşí e lucru cíudat, că tocmaí atáta se íntimplă fiecare ǎi în lume, încát íntimplările chiar ímple foia!

Post festa.

— Numái ađi am aflat, dragá frate, că săptămîna trecutá Ți-a repaosat sócra. Scuzá dară că numái acum quasi *post festa* í-Ți condolez.

— Ce vėd? — ǎisė baronul íntrând — Escelenţa ta caşti? Desigur aí avut ađi deja multe vizite plictisítóre?

— Ba nu — îi rėspunsė Kaunitz — d-ta eşti cea dintie.

Micul glumeţ.

Georghíă: Tatá dragá, cređi, că eú ştiú sări maí sus decât vírful bisericii nóstre?

Tatál: Nu vorbi aşa prostii, Ghiă!

Georghíă: Eí, şi de ce să nu pot? Vírful bisericii nóstre dórá nu ştie sări!

PROFUNDITĂȚI ADÎNCI.

— Spicuirî enciclopedice. —

— Cădënd de pe cal î-și *rupsesë* un picior, monoclul lui nu s'a *mișcat*. Se cita despre el acest fapt de necređut . . .

Monoclul cui? Al calului? În adevër un fapt de necređut, apröpe așa de necređut, ca posibilitatea, că la noi se pöte scrie așa frumos.

D-l conte, mai în coloare la obraji decât fratele seü mai mare, *tolera* cu mai puțină osteneală plictiseala celor 23 de ani. D-l viconte, abia la începutul al 20-lea an, părea förte bëtân. *Creșturile sale, pe masca imberbă, se încrucisău cu o crudă precocitate*. El era de o slăbiciune înfricoșătöre, nimic de o tusă, pe care o scotea din fundul pieptului seü strîmt, — gura strîmtă, capul aplecat, plăgi violete pe buze.

Grozav! De unde trebuia sërmanul să mai scötă tusa! Din capul aplecat, din plăgile violete de pe buză! Grozav ca stilul ästa enciclopedic.

— Medicul povesti mersul *boalei*, se întinsë asupra ulcerățiunilor părții inferiöre ale esofagului, alunecă *asupra a trofiei* probabile a rinichilor . . .

Și mai grozav! Auđi numai la el, în loc să se întindă pe o canapea, se întinde pe ulcerățiunile esofagului! Fui, fiat tibi rușineam dominus medicus! Apöi nici nu e mirare, dacă a alunecat asupra a trofieii (?) rinichilor. Fui!

— Colegii seü clătinau capul în semn de aprobare.

Ceva noü! În Sibii se clătina capul în semn de aprobare! Ai, ai!

— Domnilor, ori-cât de penibil ar fi pentru mine . . . sunteți ömeni, nu este așa? . . .

Ce distingere fină! Domniii aceia au fost dară ömeni și nu animale. Brava ție, națiune fericită, care ai astfel de scriitorii!

— Tribuna literară, n-rul 180. —

«Cei trei fit».

Ea, de ce?

— Închipuie-ți numai, domnule! Ședeam într'un cupeu cu verișöra mea. Vis-a-vis de noi ședeau doi domni, cari cređënd că nu știm românește, începurë a vorbi despre noi. «*Una e frumoasă — ăisë unul dintre ei — dar cealaltă e cu atât mai urită*». Noi firește am pără numai decât cupeul și ne-am căutat altul.

— Bine, dar de ce a părăsit la adecă cupeul -- verișöra d-tale?

Profeții mari.

- Cum se chiemaü dară profeții aceia mari?
- Jeremia, Isaia și . . . și . . .
- Ei, nu mai cunoști alt profet mare?
- și . . . și -- Falb.

Pricina.

- Măi, frate, ce pöte fi öre pricina că toți chinejii i-s galbinii?
- Ușor de esplicat. Ne *invidiază* că ne bucurăm de o cultură mai înaltă decât a lor.

Hm!

- Spune-mi, frate, ce ăici tu acasă, când te întorci nóptea târđiu din crișmă?
- O, eü nu ăic decât «sara bună», celealalte le ăice apöi nevasta mea.

Fraze de roman.

— Se afla într'o stare peste măsură de critică. Cu o mână ținea copilul d'asupra apeii și cu *cealaltă* striga în ruptul capului.

— Mână în mână cu ochiul drept al bolnavului începea a se înfla și piciorul lui stîng.

Ciudată întrebare.

O damă întrebă odată de o prietină a ei, care nu avea copii:

— Dar spune-mi numai, nici mama d-tale n'a avut copii?

Pedeapsa.

- Și ai mărturisit dară bărbatului tău, că poetul M. î-ți dedică poezii?
- Da.
- Și?
- Ca pedeapsă m'a silit să le *citesc*!

DELA ȚARĂ.

Birtășița (către bărbatul ei): George, dă-mi o leacă năframa ta de buzunar. Străinul ăla a cerut o servietă.

Din tainele toaletei.

- Ce ai da, draga mea, să ai așa pěr lung ca mine?
- Nu știu. Ce ai dat tu pentru el?

Nedreptate strigătoare la cer.

Ambasadorul chinez la Berlin:
O, Buddha, mare Buddha, ce
brutali mai sînt Europeanii.
Fiind-că la noi l'aū omorît pe
ambasadorul german și aū mă-
celărit câte-va sute de creștini,
î-mi interdic să depeșez —
și frat.

O conversație românească din Oradea-Mare.

— Ce ai, frate? Așa reu prospiciezi afară!
— D'apoî cum să nu prospiciez reu afară,
când acum în mijlocul lunii gazda mî-a dis-
sus locuința.
— Ha! ha! Da bine te-ai mai fript sus!
— Las numai pe mine, că și eu am să-l
fierb jos, n'o să-î plătesc afară chiria.

CINE A FĂCUT LUMEA.

Părintele Iftimie era foarte aspru cu băieții
din școlă. Numai așa mi-ți flocăia, când nu
învetau nimic.

Băieții, ca să-și răsbune, ascunseră într'o
di în perinele de pe marginile amvonului, niște
ace cu gămălie.

Părintele Iftimie gesticulând duminica urmă-
tore în decursul predicii sale, chiar când era la
cuvintele: «cine a făcut lumea?» voind să dea
răspunsului său mai mare greutate, dădu cu
pumnul în perină drept în acele cu gămălie.

— Asta aū făcut-o desigur ticăloșii de băieți!
— strigă mânios, uitând de durere că se află
pe amvon.

Reciproc.

Domnișóra (ironic): Am aūdit, domnule, că scrii
poezii. S'a publicat deja unde-va una?

Timorul (asemenea): Am aūdit, st. domnișóra, că
din vreme în vreme și d-ta fierbi acasă. S'a mîncat
deja când-va ceva din cea ce ai fierț?

Ba nu.

Un domn dela oraș face o excursie în niște munți
din apropiere. Necunoscînd el țînutul și-a luat un țeran,
să-l conducă și să-î arete locurile mai frumoșe.

Ajungînd la o stîncă înaltă țeranul se oprește și-î
dice soțului său:

— Veđi, domnule, de pe stîncă asta s'a aruncat
la vale o fată foarte frumoșă.

— Din melancolie? — i-l întrebă domnul.

— Ba nu, ci din Rădeni — îi răspunde țera-
nul naiv.

Hans cel cuminte.

Stăpînul: Hans, ai predat scrisóra mea domnului
Lungu?

Hans: Da, dar nu cred, că o va putea citi.

Stăpînul: Pentru ce?

Hans: Și-a pierdut vederea. Când stăteam în
salon la doi pași dela el, m'a întreat de mai multe
ori unde m'e pălăria, și o aveam pe cap.

Culmea distrației.

Bărbatul (întrînd dimineața în odaia de dejun și
găsind masa împodobită de flori): Ce flori frumoșe!
Dar de alminteni, ce va să însemne această podóbă?

Nevasta: Felicitarea mea la ziua cununiei tale cu
mine! Chiar ađi se împlinesc 10 ani!

Bărbatul: O, cât de mulțumitor î-ți sînt pentru
această atenție neașteptată. Te rog dară să-mi aduci
aminte, când va fi ziua cununiei tale cu mine, ca să
mă pot și eu revanșa.

Ițic în China.

Sloim: — Nü, Cohn, ođit tu ceva dispre
Ițico tho, ce este la el în China? Nu este la
thin frichi pintru la el?

Cohn: — Wie haisst, frichi? Jehovah ajută
la noi serman ovrei. Ițic-lében scris la mine, că
chind vođut el un boxer, strigat: «wei, o vei, ai
vei» și așa boxerii ținot pi el di compatriot.

Răspuns piperat.

La un barbier, care avea o oficină elegantă, întră
într'o di un dandy și voind să-și bată de el joc, i-l
întrebă:

— Domnule, irisezi d-ta și oi?

— Da, domnule — răspunde barbierul flegmatic
— poștește de ocupă loc.

N A I V.

Se aude o descărcare de tun, anunțând nașterea unui prinț.
 — Ați auzit, Nișule? Acum s'a născut un prinț mic.
 — Totd'auna pocnește așa, când se naște un prinț mic?

BĂNUITÓRE.

Peșitorul: — Și care e, dragă domnișoră, răspunsul d-tale?

Domnișóra: — O, domnule avocat, oferul d-tale mă onorează mult, dar așa de *fluent și repede* te-ai declarat, încât mi-e teamă, că ai mai spus acealeși cuvinte și *alteia*.

Între «prietine».

— Și ce ții, dragă, la pălăria mea nouă?
 — O, î-ți șede de minune. Te face aprópe — frumósă.

Semne bune.

O damă elegantă, cu un șlep lung, făcând târguiești într'un magazin de mode, simte d'odată, că cine-va îi călca pe șlep. Se întórcé repede și rostește mâniósă un: «măgar», când numai observă, că stă față în față cu un străin.

— Pardon, domnule, — îi ție suridénd — credeam că a fost bărbatul meu!

Malițios.

— Avocatul Leontin trebuie că-î un vênător plăcut, căci atâția î-l învită la vênătóre.

— Firește, fiecáruia îi place, dacă-î remân în viață epurii.

Simptom grav.

A.: Precum aud, acum ai alt medic de casă; de ce î-ai dat celui vechi drumul?

B.: Săptămîna trecută s'a logodit cu o fată sêracă, și firește într'un *nebun* nu mă pot încrede.

LAUDĂ FATALĂ.

Componistul: Și cum ți-a plăcut simfonia mea, domnule profesor?

Profesorul: Fórte bine! Mi se părea că-l aud pe — Beethoven.

«Trezitor» practic.

Birtaşul (dela sat către servitorul seú): Străinul care a sosit ađi dimineață vrea să fie trezit la 4 cíasurî. Mergî dară și-î aruncă în pat încă cățî-va — pureci.

REPLICĂ.

El (mânios) — Voi femeî tóte sunteți ale dracului.

Ea: — Nu tóte, dragul meu, numai cele — măritate.

Malițios.

Otelierul: Ađi nópte mi-au furat 4 hectolitrii de vin roșu. Poliția î-a și făcut atenți pe toți să nu cum-pere vinul.

Óspele: Î-a făcut atenți póte din punct de vedere — *sanitar*?

Obrăznicie de vagabund.

Gendarmul (î-l prinde pe un vagabund, chiar când vîrește în buzunar un cíasornic de aur): Staî locului! De unde ai cíasornicul acela?

Vagabundul: O damă tineră mi-a dat rendez-vous și mi-a împrumutat cíasornicul, nu cumva să întárđiú.

Poeți din patru unghiuri.

-- Spicuri poetice din cea ce apare la noi. --

Ei . . .

O lacrimă în geana Ta
Zărisem eă odată,
Durerea Ta ea-mi arăta
Și inima-Ți sfășiată!

Zărisem și arăta? de ce nu arătasă? De ce î-ți arăta chiar inima «sfășiată», când versul conține un picior de prisos? Inima-Ți «crepată» sună mai bine la urechi.

Lacrima în ochiul Teu,
Din basme cel mai trist,
Mă urmărește tot mereu
Și'n suflet mi-s'a înfipt.

Cine-î basmul cel mai trist? Lacrima sau ochiul? Una ne-ar plăcea să ne mai spuî: cum poți înfige undeva o «lacrimă», și-apoi cum chiar în suflet?! Șirul din urmă, mai ales că «trist» și «înfipt» nici așa nu rimează, noi l'am înlocui prin: «Și azi î-s pesimist», «spiritist» sau așa ceva.

Lacrima în ochii Tei
A fost ursita mea . . .
De ce am dat în calea ei?
De ce n'o pot uita?!
De ce n'o pot uita?!

Lacrima în ochii Tei? Adecă o lacrimă în doi ochi? Ai, ai, și d-ta faci poezie de «doi bani în trei pungî». — De altminteri «mea» cu «uita» tot atât de bine rimează ca și «trist» cu «înfipt». Înainte numai pe calea apucată, î-ți zimbesc — cititorii!

(Tribuna Pop.)

Vlachorad.

ÎN SPAIMĂ.

Un măcelar mâna odată mai mulți boi prin oraș. Unul dintre ei spăriindu-se de ceva se luă după un trecător, care începu a fugi și o tuli în o prăvălie.
— Scuză, vine un boi! — disă întrând aici.

Ediție îndreptată.

— Ei, și ce mai face bărbatul teu, Emilio?
— Lucrează la opul seă «dreptul conjugal».
— Dar opul ăsta l'a edat deja înainte de căsătoria vóstră.
— Da, dar acum vrea să-l scótă în o ediție nouă și îndreptată.

Indirect.

Óspele (care a cerut un păhar de lapte, și vede că laptele e fórte subțire): Domnule birtaş, unde ții d-ta vacile? În vaca, care a dat laptele ăsta, trebuie că a plouat ađi-nópte.

NĂRAV BUN.

Nevasta: Știi, bărbate, ce am visat ađi nópte?
Bărbatul: Ce, draga mea?
Nevasta: Că mi-am cumpărat o pălărie nouă fórte frumósă.
Bărbatul: Dumneđeă să-ți fînă năravul.

DIN CASARMĂ.

Recruta: Domnule sergent, mă rog să me erți mâne dela marș-ibungu, că vine muma mea.
Sergentul: Cum poți cere așa ceva? Spune la mumă ta să vină altădată, când nu este marș-ibungu.
Recruta: Dar atunci cum să capăt șunca, ce-a adus-o mumă mea pe seama d-luî sergent?
Sergentul: Hm, la un băiat așa bolnăvicios, care are lipsă de mîncări d'acasă — în urma urmelor îi pot da slobozenie.

DIN ISPRĂVILE LUÎ PĂCALĂ.

Că Păcală nu avea bani, nu era lucru rar, dar nu era nici aceea rar, că din nimic î-și câștiga bani. Ce-î dă într'o đi prin gând? Haid' să-și facă el niște bănișori pe o cale nouă.

Ridică, respective face să i se ridice în mijlocul pieții un cort mare de pânză, pune pe zidurile caselor din apropiere afișe mari anunțând, că «după amiađi la 5 cíasuri va avea loc o interesantă luptă între o bróscă și un boa constrictor».

Anunțul acesta frește atrasă lume multă. O astfel de luptă nu ți se dă prilej să veđi în orî ce đi. La 4 cíasuri și jumătate cortul era deja ticsit de lume curiosă. În urmă apare și Păcală și aședând pe o masă o bróscă mare, ce-și holba ochii în tóte laturile, se adresă publiculuî:

— N'are cine-va din întimplare un «boa constrictor» la el, ca să putem începe lupta?

Lumpacius Vagabundescu.

— Despre amor, căsătorie, femei și altele. —

— Bărbatul și femeia se țin de același gen: bărbatul e *leu*, femeia *mâță*.

— Cele mai multe femei se îndestulesc cu acea să le causeze bărbăților *griji*, în loc să le împartă cu ei.

— Pe o femeie bună o *stimezi*, de una rea ai *respect*.

— Bărbatul e scutul femeii. Sînt însă femei, cari î-și caută mai multe scuturi.

— Femeile astăzi nu mai scriu neortografic, dar gîndesc și astăzi nelogic.

Clasic.

— O, draga mea, cât te costă ați fetele! Pe vremea noastră purtam o haină un an de zile, ați hainele de modă ale fetelor noastre ne aduc aproape la sapă de lemn.

— Drept, ai draga mea, știți cum diceau și latini: »O tempora, o modes».

PREZENȚĂ DE SPIRIT.

În satul vecin cu satul nost era alegere de preot. Candidați erau doi: unul cu numele Isaia, celalalt Ilie. Dumineca viitoare aveau să țină ambiî câte o predică de probă, ca poporeniî să-și pótă forma părere asupra lor.

Isaia, om conștiincios deși nu peste măsură talentat, cu săptămîni mai 'nainte î-și făcuse predica și acum în presara ținerei ei, o mai repeta odată în o odaie a unicului birt din sat.

În odaia învecinată se afla celalalt candidat Ilie, care din întimplare sosisă ceva mai târziu decât rivalul seî Isaia și capétasă odaia învecinată, fără să știe, cine se află în cealaltă. Ilie era un băiat isteț dar cam ușuratic la minte și nu-și prea spărgea capul cu predica de mâne, ci se baza pe norocul și istețimea sa. Chiar voia să se culce, când auđi că în odaia învecinată vorbește cineva. Se pusă să asculte și înțelesă, că rivalul seî î-și repește predica. O ascultă până la sfîrșit și fu silit să recunoscă, că era fôrte frumósă. Dar ce-î veni în minte? Se sculă numai decăt și-și însemnă cele auđite și-apoi se culcă liniștit.

Dimineața după liturgie mai întîi se sui pe amvon Ilie și fiecare î-și pôte închipui gróza sërmanului Isaia, când auđi din cuvânt în cuvânt predica sa! Ce să facă? Să țină altă predică? Nu era vreme să se pregătiască. În urmă se hotări, urcă liniștit treptile amvonului și ajungënd sus se adresă poporeniilor:

— Iubiți ascultători! Confratele meü a ținut o vorbire așa frumósă, încât știü că vë pricinuiesc și voue o plăcere mare, când o repeșc, — și ținü și el aproape din cuvânt în cuvânt aceiași predică.

Poporeniî la început stăteaü uimiți, cu gurile căsate, apoi începură a se strînge în grupuri.

— Bun cap mai trebuie să aibă Isaia ästa, dacä după o singură ascultare pôte ținea în minte o predică așa lungă! — î-și diceau unii altora și Isaia fu ales.

Știri teribile.

Anunțuri mărunte. Un tiner, care e silit să se mute din locuința sa de până acuma, obligat să predee locuința în starea în care a primit-o, caută spre acest scop — stelnite. # La moșia mea e de vëndare laptele domnesc. I. Piper, moșier. # Recomand tuturor otrava mea neîntrecută în contra șórecilor și a cloțanilor, care atăt ómenilor cât și animalelor li-e pe deplin nesticăciósă. # Ađi a repaosat lin și blând, întră cele mai înfricoșate dureri, iubitul meü soț de sgîrciurî în Poplaca. # Se caută o locuință mobilată pentru o damă cu dóue întrări. #

Premiu. Aflăm, că mai mulți români din Beuși vor escrie în curînd un premiü de 1000 galbinî pentru acela, care va descoperi în Beiuși o «*casină română*», unde nu se vorbește decăt exclusiv — *românește*.

Cârțan și șahul Persiei. La sosirea șahului *Muzaffer-ed-Din* în Budapesta, *Cârțan-ed-Cârțișorm* încä a fost de față. De astă dată n'a venit pe jos, ci călare pe un cal alb. Cârțan și șahul s'aü îmbrățișat și aü plâns de bucurie ca doi copii. Șahul i-a declarat lui Cârțan, că în Budapesta se simte ca și acasă în Azia, la ce Cârțan i-a răspuns, că asta e firesc când la noi domnesc — *stări aziatice*.

Ultim cuvânt.

Marele literat academician și autor al atător așa numite «comediî» și «poezii» povestia într'o ăi, în cerc restrins, din viața sa.

Ajunsă vorba și la volumul seü de versuri «Lira mea».

— Eî vedeți, domnilor — ăisă atunci gânditor — și tatăl meü dicea să nu devin poet!

— Mângăie-te, domnule, — îi replică cineva — *nici nu ai devenit!*

Partea seriósă.

Avis. Am onórea a aduce la cunoștința M. On. public român că am reînóit cafeneaua mea «*La arborele verde*» amésurat recerînțelor

timpului modern, încât astăzi nu stă în nimica în deretul celor dintii cafenele. Spre acest scop am provădit-o cu patru biliarde nouă sistem «Seifert».

Cu acest prilej nu pot întrelăsa a mulțumi M. On. public român pentru interesul manifestat mie în decurs de 12 ani rugându-l ca și pe viitor să me vredniciască de sprijinul seu, iar eu din parte-mi promit a face toate spre îndestulirea st. mei óspeți.

Cu stimă:

Iosif Roth,

proprietarul cafenelei «Arborele verde».

Posta Redacției.

Avis. Aducem la cunoștința celor interesați că toate clișeurile ilustrațiilor, tablourilor și caricaturilor apărute în revista noastră se pot cumpăra cu prețuri foarte avantajoase. La cumpărări mai mari rabat. A se adresa la: Administrația »Vulturului«.

Alexiu (Câmpina). Nu putem înțelege din ce cauză nu răspunzi; rugăm să ne faci atâta plăcere. D-nul Marin M. a refuzat; de ni-ar trimite *barem ce ni se cuvine pân' acuma*, apoi nici habar de sprijinul d-sale, pe carele — mai ales dela *bulgari* — între imprejurările politice de ați nici nu-l putem aștepta. Ce mai fac «pișcherii» și «pezevenchi» voștri? Să ne scrii ceva! Pe tine, dragă prietene, te-am așteptat totă vara, dar așa să vede nici prin minte nu ți-a trecut să vii pe la Grosswardein. Primește îmbrățișările noastre dragostose archipăsărești.

Mandea (Cluj). Plus-ul l-am destinat pentru ca să-l întregesti tu cu 38 de grăite și apoi să storci dinpreună cu fratele *felpereș* o jumătate de «Iakab». — Servus!

Corneliu (București). Adicăteia nici tu, fiule Brute, n'ai dat pe la noi de și te-am tot așteptat. Las', că dacă tu nu vii, vom merge noi la primăvară, dar să ne aștepti cu mare alaiu și cu următorul «menú»:

cap de Saravoff pe frigare,
Rinichi de bulgar prăjiți,
Ciorbă roșie de comitet macedonean,
Fleică de bulgărită,
Vin roșu de Rușciuc, desfundat
cu armele dorobanților.

Banchetul să se țină în Hotelul «Dacia» n-rul 5. Chelneri să fie meșterul Manole și Hausherr-ul Pandelie Micu.

Deci: la revedere!

T. Hențu (Orșova). Noi cugetam că am făcut o economie națională în favorul d-vóstră, cruțându-vă speșele trimitereii, colosala sumă de 12 fileri. Că d-ta, d-nule Traian, ești fericit de a dispune de un temperament atât de vehement, asta n'am știut'ol Veđi, ești aprópe de granița Bulgariei, cu un astfel de temperament revoluționar de ce nu treci Dunărea, ca să faci ordine între bulgari, mânca-i-ar păcatele?! De altmintrelea milles pardons, că am «cutezat» a cere ce ne compete și că *te-am scurtat cu trei coróne*, cari erau ale Casinei.

Bine că ai salvat republica și «salus reipublicae suprema lex esto!» dar putea-ți cruța 4 fileri și timp de 1/2 de óră, precum și — nervii noștri.

Dr G. P. (Oradea). Miș de scuse. Înadevăr, neatenția noastră a fost foarte mare, dar am dispus, că de ați nainte să primiți fóia regulat. — Dorința noastră archipăsărească e numai atâta: Să dea Domnul Sfânt, că preste 3--4 ani să vă spedăm fóia la Budapesta! — Salutări călduróse!

Petrea din Orșova. N-rul 15 ți s'a spedit deja a dóua óră. Nu înțeleg ce dușman i-ți este nenea Bredicean, dar să te ferești de el, că te flocăiește unde pune mâna pe tine. Probabil l'ai învins în ceva proces. — Servus humilimus!

I. Orian. (Șomcuta-mică). Vă rugăm a ne avisa dacă va mai obveni vr'o iregularitate, și vom face momentan arătare la direcțiunea postelor. — Salutare!

Casina rom. (Brașov). Numerii 15—16 vi s'au spedit ulterior. Nu noi purtăm vina, fără — sigur — posta.

Ulfilas (Năsăud.) Și d-ta ai fost de convingerea, că noi vom publica «Sfatul» d-tale, care vatemă atât de adenc domnișórele române din Năsăud? . . . Te înșeli d-nule Ulfilas, precum te înșeli apoi și în presupunerea că d-ta ai fi un *cavaler*! Și apoi, risum teneatis! d-ta mai sbiciuești creșterea domnișórelor române din Năsăud? . . . Că dórá — dovadă e corespondența d-tale — d-ta nici idee nu ai de creștere. Ne place însă foarte mult când vine huhurezul și impută vrabiei că are cap prea mare. — Mai departe: Silentium!

M. L. P. (București). Cerem scusele! Am dispus să se facă ordine.

Avis. Domnul teolog absolut, baritonist și absolut al conservatorului din București: Vasile Popoviciu și-a uitat unde-va cu prilejul adunării societății p. crearea unui fond de teatru român (dela Abrud) pălăria de paie. Cei cari știu ceva despre ubicațiunea ei, sînt rugați a ne aviza.

N. (A.) Poezia d-tale: «Cine n'are bani în lume, Este trist și supărat» — póte corespunde adevărului, dar de loc nu corespunde — *prosodie*.

L. (Bl.) De unde se derivă sêrbescul (la adecă turcescul) *Conac*, nu știm, nici nu se ține de noi. La tot cazul nu stă în nici o legătură cu *cognac*. — Salutare.

Șasa. Mulțumite. Versul se va publica în proximal număr. Veți ajunge dară nemuritor. Puțină răbdare încă.

Liliac. În numărul ultim (40) al «Familiei» au apărut iarăși niște drăgălașe floricele de stil. Așa în «articolul de fond» — «*îubire ideală*» se dice: «Inimă și îubire (fem.) dacă nu sunt apreciați și resplătiți (masc.)» — «Dar, Constanțo, cum poți să vorbești» (în loc de: cum poți vorbi) și tot așa «tu poți să fericesti un om». — «Ea era foarte simțitóre, i-mi diceam în gândul meu.» (Măi, măi, adecă nu în gândul lui Cârțan ci în al seú propriu). — «Și ori cât era de fină aluzia mea, mi se pare că ea a înțeles-o, căci în colțul gurii i se ivi un zimbet ca de milă și bunăvoință la adresa lui». (A lui? a cui? La adresa lui Simoc Togyer din Hurubenii, sau la adresa lui Man Petru alui Iftimie din Poplaca?) — Și să-ți închipui apoi, că aste le-a scris o *profesórá de limba română*, și că le-a revădit un *academician român*!

☞ PENTRU CĂLĂTORII LA BUCUREȘTI. ☞

Grand Hotel Metropole,

cel mai elegant, cel mai curat și cel mai ieftin hotel.

Situat în cel mai frumos loc, **vis-à-vis de palatul regal.**

Odăi foarte curate (aproximativ 200 la număr) și **de tot ieftine** (de la 3 franci = 1 fl. 50 cr. în sus), serviciu prompt și cinstit, *culină pe cât de ieftină pe atât de boierească.*

E de observat, că directorul Hotelului, d-nul **Corneliu Daniilescu** e frate de al nostru, român transilvănean, model de om corect și cinstit, cu unica năzuință că pasagerii (oșpeții) să fie pe deplin satisfăcuți.

Recomandăm din inimă tuturor aceluia, cari călătoresc în frumoasa capitală a României, să descălece numai la acest Hotel și convinși suntem, că vor fi întru toate preste așteptare satisfăcuți.

☞ **COMERCIANT ROMÂN!** ☞

Prăvălia de spițerii vinuri și delicatese
alui

GEORGE BORHA

în Oradea-Mare (Nagyvárad)
lângă podul mare

e bine prevăzută cu cele mai bune și
ieftine mărfuri precum:

Zahăr, Cafea, Urez, Faină, Șocoladă, Pome
sudice, Cașuri, Cărnuri, Oleu, Căi, Rum,
Lumină, Petroleu.

Comandele din provincie se împlinesc
prompt și conștiincios.

Prețuri ieftine, marfă bună!

„VICTORIA“

INSTITUT DE CREDIT ȘI ECONOMII, SO-
CIEDATE PE ACȚII.

**Sediul: Arad, casa proprie, ca-
lea Archiducele Iosif nr. 2**

Intemeiată la 1887,

Capital de acții: **fl. 300.000** Fond de
rezervă **fl. 100.000**

Depuneri **fl. 1.000.000.** Circulația anuală
fl. 15.000.000.

Primește depuneri spre fructificare, după
care solvește 5% interese fără pîrvire la ter-
minul de abdicere.

Darea de venit după interese încă o
solvește institutul separat.

După starea casei, depuneri până la
fl. 1000 se restituiesc îndată la prezentarea
libelului fără abdicere.

Depuneri se pot face și prin poștă și se
efectuesc momentan după sosirea comandeii

Direcțiunea institutului.

MERSUL TRENURILOR.

Valabil de la 1. octombrie 1900.

Cluj—Oradea-Mare—Budapesta.						Budapesta—Oradea-Mare—Cluj.							
		Accel.		Person.		Mixt.			Accel.		Person.		Mixt.
Cluj	pleacă	11 01	12 32	7 —	6 13	— —	Budapesta	pleacă	9 15	6 50	5 45	8 30	— —
Hue din	»	12 20	1 44	8 37	7 54	— —	Nagy-Káta	»	10 20	7 56	7 54	10 16	— —
Ciucea	»	12 52	2 15	9 19	8 37	3 25	Szolnok	»	11 19	9 07	9 27	11 31	— —
Bucea	»	— —	— —	9 33	8 51	4 27	P.-Ladány	»	12 55	10 43	11 53	2 —	5 —
Bratca	»	— —	— —	9 50	9 10	4 51	Báránd	»	— —	— —	12 07	2 12	5 17
Vad	»	1 34	3 01	10 08	9 30	5 26	Sáp	»	— —	— —	12 24	2 27	5 38
Alesd	»	†1 48	†3 15	10 25	9 48	5 54	B.-Ujfalu	»	1 33	11 18	12 46	2 47	6 04
Teleagd	»	2 01	†3 28	10 42	10 07	6 21	M.-Peterd	»	— —	— —	1 —	3 —	6 21
F.-Oșorhei	»	— —	— —	11 01	10 27	6 49	M.-Keresztes	»	— —	— —	1 14	3 12	6 37
Valența	»	2 25	— —	11 10	10 37	7 02	Bors	»	— —	— —	1 28	3 25	6 56
Oradea-Mare sosește		2 31	3 57	11 17	10 44	7 11	Bihar-Püspöki	»	— —	— —	1 36	3 32	7 08
Oradea-Mare pleacă		2 38	4 10	11 32	11 04	2 23	Oradea-Mare sosește		2 11	11 56	1 48	3 42	7 16
Bihar-Püspöki	»	— —	— —	11 42	11 15	2 38	Oradea-Mare pleacă		2 18	12 16	2 06	3 58	12 25
Bors	»	— —	— —	11 50	11 22	2 47	Valența	»	2 25	— —	2 30	4 05	— —
M.-Keresztes	»	— —	— —	12 03	11 37	3 12	F.-Oșorhei	»	— —	— —	2 41	4 16	— —
M.-Peterd	»	— —	— —	12 15	11 50	3 38	Teleagd	»	2 50	12 48	3 03	4 38	12 48
B.-Ujfalu	»	3 18	4 50	12 29	12 05	4 07	Alesd	»	†3 04	†1 02	3 21	4 56	— —
Sáp	»	— —	— —	12 47	12 28	4 39	Vad	»	3 26	1 26	3 45	5 20	— —
Báránd	»	— —	— —	1 01	12 42	5 01	Bratca	»	— —	— —	4 06	5 43	— —
P.-Ladány	»	4 03	5 40	1 34	1 19	5 17	Bucea	»	— —	— —	4 27	6 06	— —
Szolnok	»	5 39	7 32	3 35	3 37	— —	Ciucea	»	4 16	2 16	4 52	6 31	3 49
Nagy-Káta	»	6 34	8 28	4 45	5 07	— —	Huedin	»	4 52	2 49	5 32	7 16	— —
Budapesta sosește		7 50	9 40	6 20	7 10	— —	Cluj	sosește	5 55	3 50	6 59	8 33	7 04

Oradea-Mare, — Beiuș, — Vașcou.				Vașcou, — Beiuș, — Oradea-Mare.			
		Mixt.	Person.			Person.	Mixt.
Oradea-Mare	pleacă	5 35	2 40	Vașcou	pleacă	4 00	2 55
Felix	»	— —	3 13	Lunca-Baița	»	†4 12	†3 08
Cordău	»	6 26	3 27	Sudrici	»	4 30	3 37
Drăgești	»	7 55	4 45	Beiuș	»	5 07	4 16
Ceica	»	8 12	†5 00	Șoncoiuș	»	†5 28	†4 38
Sombașag-Rogoz	»	9 02	5 47	B.-Ujlak	»	5 40	†4 51
Hollod	»	9 15	5 58	Borz	»	†5 49	†5 01
Ginta	»	9 29	6 11	Șoim	»	6 05	5 22
Șoim	»	9 55	6 36	Ginta	»	6 26	†5 42
Borz	»	†10 10	†6 50	Hollod	»	7 01	6 —
B.-Ujlak	»	10 22	7 01	Sombașag-Rogoz	»	7 31	6 28
Șoncoiuș	»	†10 35	†7 13	Ceica	»	†7 27	†7 08
Beiuș	»	11 21	7 47	Drăgești	»	7 56	7 33
Sudrici	»	11 44	8 09	Cordău	»	8 57	†8 36
Lunca-Băița	»	12 13	†8 21	Felix	»	9 10	†8 49
Vașcou	sosește	12 29	8 49	Oradea-Mare	sosește	9 41	9 21

Oradea-Mare—Arad.					Arad—Oradea-Mare.				
		Person.					Person.		
Oradea-Mare	pleacă	10 20	4 30	7 00	Arad	pleacă	5 10	11 20	9 37
Osi	»	10 30	4 41	7 16	Curtici	»	5 39	11 49	10 07
Less	»	10 48	5 01	7 52	Ciaba	»	6 40	12 54	11 50
Czéfa	»	11 03	5 19	8 29	Giula	»	7 27	3 05	5 36
Szalonta	»	11 26	†5 44	8 46	Sarkad	»	7 47	3 27	5 58
Kötegyán	»	11 46	6 05	9 15	Kötegyán	»	†7 56	3 39	6 10
Sarkad	»	11 57	6 17	9 37	Salonta	»	8 28	4 10	6 47
Giula	»	12 21	7 44	10 01	Cefa	»	8 42	4 34	7 18
Ciaba	»	2 23	7 18	4 32	Less	»	9 04	5 —	7 51
Curtici	»	3 28	8 21	5 38	Ósi	»	9 21	5 19	8 16
Arad	sosește	3 55	8 48	6 05	Oradea-Mare	sosește	9 32	5 30	8 31

Numerii groși înseamnă timpul de la 6 ore seara până la 5 ore 59 de min te mineața. — Numerii semnați cu † înseamnă stațiunile, unde trenurile numai condiționat se opresc.